

досягнути лідерства в сфері економіки й технологій, які лише збираються з'явитися, суспільство повинно знайти гідну позицію для інтелектуальних працівників і визнати цінність їх досягнень» [6, с. 35–36].

Література

1. Історія економіки та економічної думки / за ред. проф. С. В. Степаненка. – К. : КНЕУ, 2010. – 743 с.
2. Зіньківський Ю. Камені спотикання вітчизняної вищої освіти / Зіньківський Ю. // Вища школа. – 2011. – № 3. – С. 7–18.
3. Євтух О. Наука й освіта за крок до майбутнього / Євтух О. // Вища школа. – 2011. – № 2. – С. 16–28.
4. Драйден Г. Революція в обученні / Гордон Драйден, Джаннет Вос / пер. с англ. – М. : ООО «ПАРВИНЭ», 2003. – 672 с.
5. Кухаренко В. Масові відкриті дистанційні курси у світовому просторі / Кухаренко В. // Освіта і управління. – 2011. – Т. 14. – Ч. 4. – С. 18–25.
6. Друкер Питер Ф. Управление в обществе будущего / Друкер Питер Ф. / пер. с англ. – М. : ООО «И.Д. Вильямс», 2007. – 320 с.

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВПРОВАДЖЕННЯ НОВІТНІХ ОСВІТНІХ ТЕХНОЛОГІЙ В УНІВЕРСИТЕТІ

*М. Є. Рогоза, д.е.н., професор, заслужений діяч науки і техніки України, перший проректор
ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»*

Впровадження нових освітніх технологій в процесі модернізації освіти пов'язане із становленням нової моделі розвитку України під впливом інтенсивності глобальних процесів. Вирішення проблем розвитку економіки в умовах інтенсивності глобалізаційних процесів можливе за умови підготовки фахівців нового покоління у сфері економіки, підприємництва, менеджменту, обслуговування, промислових, харчових та інформаційних технологій. Для цього необхідно провести модернізацію освіти, яка забезпечить отримання професійних знань та

паралельно цьому процесу формувати здатність до самостійної освіти і професійної переорієнтації.

Крім того, під впливом процесів модернізації і інформатизації суспільства актуальним є управління впровадженням нових освітніх технологій, які забезпечують засвоєння не тільки певних знань, але і навиків їх отримання, що вимагає особливої методичної завантаженості навчального процесу. Тому змінюючи характер і спосіб освіти через впровадження нових освітніх технологій необхідно передбачати можливість одночасного впливу на розвиток особистості та на збільшення її розумового і фахового потенціалу. Тобто процес навчання повинен передбачати ситуацію, в якій викладач і студент виступають рівноправними учасниками.

Сучасні педагогічні технології, які направлені на гарантоване досягнення дидактичних цілей у розвитку особи студента, здатні вирішити через реалізацію конструктивно-технологічної функції дидактики завдання із розробки змісту, ефективних методів, прийомів і засобів навчання, конструювання навчальних технологій, забезпечити системність у формуванні інтелектуального, поведінкового і професійного статусів фахівця. Реалізація таких системних підходів приводить до досягнення гарантованих цілей навчання і виховання.

Все вищезначене ставить перед управлінням модернізацією навчально-виховного процесу принципово нові задачі. Серед таких найбільш складною задачею є формування системи навчання, побудованої на освітніх технологіях мотиваційного характеру для отримання якісної освіти з урахуванням визначеної фундаментальної складової для кожної галузі знань окремо, що в свою чергу вирішує проблему формування конкурентоспроможного фахівця на ринку праці. Крім того, якість освіти на зазначених підходах забезпечується формуванням здатності до самостійного навчання і професійної переорієнтації впродовж життя через наявність фундаментальної складової у професійних знаннях.

Тому актуальними завданнями у такому процесі є: розвиток творчого оволодіння знаннями, уміннями, навичками, розумовими здібностями через впровадження проблемного навчання та створення в учбовій діяльності проблемних ситуацій, організацію активної самостійної діяльності студентів для їх вирішення; впровадження різнорівневого навчання з метою реалізації

бажання сильних студентів швидше і глибше просуватися в освіті та мотивації слабких для використання можливостей успішно навчатися; розробка і впровадження технологій проектного навчання для розвитку індивідуальних творчих здібностей студентів та більш усвідомленого підходу до професійного і соціального самовизначення; використання дослідницьких методів в навчанні для визначення індивідуальної траєкторії розвитку, які надають можливість студентам самостійно поповнювати свої знання, занурюючись в проблему, що вивчається, і знаходити шляхи її рішення, що також є необхідним в процесі формування світогляду; забезпечення розвитку пізнавальної діяльності, формування певних умінь і навичок, що необхідні в практичній діяльності через впровадження ігрових методів (ролевих, ділових, і інших видів); розробка технологій із організації навчання через співпрацю (командна, групова робота) для спільної розвиваючої діяльності.

Фундаментом для вирішення цих задач є впроваджені в університеті наступні інноваційні проекти: акредитована система управління якістю діяльності; система підвищення кваліфікації викладачів у галузі ІКТ; автоматизована система управління процесами життєдіяльності університету; сучасна система мультимедійного забезпечення навчального процесу; сучасні автоматизовані бібліотечні технології та їх електронні ресурси; структура дистанційних технологій навчання; інтеграція в світове освітнє середовище; впровадження технологій тонких клієнтів; створення навчально-виробничого комплексу «Віртуальне підприємство»; використання хмаринних технологій; соціальні проекти.

РОЛЬ СИСТЕМИ МЕНЕДЖМЕНТА КАЧЕСТВА В ПОВЫШЕНИИ КАЧЕСТВА ОБРАЗОВАНИЯ

В. И. Криштафович, д.т.н., профессор, заведующий кафедрой товароведения, товарного консалтинга и аудита АНО ВПО Центросоюза РФ «Российский университет кооперации»

И. Ю. Суржанская, к.т.н., доцент ФГОУ ВПО «Саратовский государственный аграрный университет»

Качество – есть степень соответствия совокупности присутствующих характеристик требованиям. Это определение основано на

признании качества общей сущностью, связывающей между собой: профессиональный уровень выпускников, текущую успеваемость студентов, результативность учебно-воспитательных процессов, гармоничность системы менеджмента университета, качество ресурсов (в том числе профессионального уровня профессорско-преподавательского состава (ППС)) и конкурентоспособность всего университета, как единого целого. В современном определении понятие о качестве распространяется на все характеристики, определяющие реальную конкурентоспособность вуза. Способность вуза к долговременному поддержанию своей конкурентоспособности и обеспечения качества обучения выпускников зависит от состоятельности каждого его подразделения, факультета, кафедры и от организованности их взаимодействия между собой, а также от организованности взаимодействия с внешними заинтересованными сторонами (в том числе со студентами).

Формирование SMK в образовательных учреждениях на основе различных моделей является новым направлением в работе, поэтому необходимо провести обучение высшего руководства в области качества, а также тех сотрудников организации, которых планируется задействовать в процессе разработки элементов и документации системы менеджмента качества. В качестве наиболее распространенной модели SMK обычно выбирается модель Всеобщего управления качеством, закрепленная в международных стандартах качества серии ИСО 9000 или адаптированных национальных стандартах ГОСТ Р ИСО 9001-2008 (ИСО 9001:2008)

Вся система менеджмента качества высших учебных заведений должна быть построена на процессном подходе. Рекомендуются выделить четыре уровня процессов:

1. Группа процессов высшего руководства;
2. Группа процессов «Менеджмент ресурсов»;
3. Группа основных процессов;
4. Группа процессов измерения, анализа и улучшения.

Текущее управление деятельностью в области качества должно обеспечиваться представителем руководства по системе менеджмента качества, который согласно требованиям п. 5.5.2 ГОСТ Р ИСО 9001-2008 назначается из числа руководства университета таким образом, чтобы его деятельность в области качества не зависела от других обязанностей.